

En väldigt jobbig kanotdag

Fredagen den 17/6 2005 så var det tänkt att jag och sex kompisar skulle paddla kanot under hela helgen. Det blev inte riktigt så. Det var jag, Daniel "Olle" Olsson, André "Bäcklund" Bäcklund, Andy "Andy" Forreryd, Niklas "Carlsson" Carlsson, Niklas "Nicke" Franzén, Fredrik "Tusse" Oveby och Anders "Storken" Lindén. Resan skulle gå från Ringsjön i mellersta Skåne till Skälderviken, uppe i nordvästra Skåne, en sträcka på ungefär åtta mil, via Rönne Å.

Hela dagen började med att gå upp ungefär halv sju på morgonen, efter att ha segats upp ur sängen i en otrolig bakfyllleångest. Torsdagen hade ju nämligen gått väldans så vilt till, med non-stop-festande från klockan fem på dagen, till ungefär tre på natten med diverse påhitt såsom t.ex. grillfest. Bör läggas till också, att jag hade cyklat fram och tillbaka till stan redan en gång under torsdagen från Södra Sandby. Jag cyklade alltså till och från stan när jag festade också, en sträcka på en mil ungefär, enkel resa. Jag cyklade alltså drygt fyra mil den torsdagen, varav den sista sträckan var cirka tre på natten, när jag skulle upp ett par timmar senare för att paddla kanot. Av en ren tillfällighet när jag cyklade hem på natten, så råkade jag också cykla in i en lyktstolpe. Som tur var hände inget speciellt. Lite ont i nyckelbenet och en pytteliten fläskläpp som knappt är märkbar.

Jodå, men hem kom jag i alla fall, tog väl ungefär trettio minuter att cykla mitt i natten. När jag sedan gick upp på morgonen var jag dödare än död i knopp och stjär - fyra mils cykling samt en ordentlig fylla är inte att leka med. Men det var bara att hoppa in i duschen och slänga sig på bussen till stan igen, för att sedan åka tåg med polarna till stället vi skulle börja paddla på. De kan inte sluta skratta åt att jag cyklade in i en lyktstolpe, förstår inte varför. Väl framme vid destinationen måste vi tydligen beställa taxi till själva sjön, vad roligt. Hela denna dag har ett nyckelord: väntan. Vi var tvungna att sitta och vänta i cirka fyrtio minuter på taxin, i ihållande regn. När väl taxin kom fick jag stå för betalningen av någon anledning, vet inte varför, och jag kommer förmodligen aldrig få tillbaka de 112 kronorna det kostade heller av mina kompisar. Men sak samma, det bjuds ju igen senare på ett eller annat sätt.

Väl framme vid sjön så var klockan lite över nio på morgonen, och killen som vi skulle hyra kanoter av skulle inte vara där förrän vid tiotiden. Nåja, det var väl bara att bita ihop, lite mer väntan har väl ingen dött av. Vi började så småningom plasta in våra ryggsäckar och

förbereda inför kanotturen, eftersom det regnade konstant. Det var inte spöregn, men ack så naggande bitande regn. Blöt blev man!

Tillslut kom kanotkillen och vi fick våra kanoter. Vi var fortfarande på tipptopphumör, järngänget slår ju aldrig fel, trots vädret! Efter lite snack och frågor till mannen med kanoter så började vi paddla. Det gick hur bra som helst, vi paddlade i ett par timmar och segade oss sakta men säkert framåt. Kilometer efter kilometer betades av. Kartan sade till oss att vi snart skulle lyfta upp kanoterna på grund av naturreservat; sagt och gjort. Detta hände ungefär tre gånger till under resan, att vi var tvungna att skjuta våra kanoter på medföljande hjul, då vi inte var tillåtna att paddla på vissa ställen. Detta var enormt jobbigt måste jag säga. Dels därför att kanoterna vägde väldigt mycket med all packning, men sedan också just på grund av väderförhållandena. Det ihållande regnet hade skapat enorma sankmarker på sina ställen, även kallad lervälling. Men vi kämpade på. Vi gick vidare med kanoterna till nästa punkt på kartan, för att sedan paddla iväg.

Nu började ån få forsar lite här och var. Ungefär en gång i halvtimmen i snitt genomled vi områden av ”forsar”, med tillhörande stenar. Forsarna i sig var inte så farliga, inte så jätteströmt. Men däremot stenarna, ja herregud. Det var alltså bara ett par decimeter djupt på sina ställen, och vi fastnade med kanoterna titt som tätt. Just vid en av forsarna gick det lite värre än på de andra ställena. Efter att ha kämpat med att ta sig fram under ett par minuter så kapsejsar nämligen vår kanot. Hipp, hipp hurra, all vår packning samt vi själva blev dyngsura. Och regnet öste ner. Men hoppet och humöret var fortfarande på topp! Själv stod jag bara och garvade åt den tragikomiska situationen, tillsammans med Tusse som också blev dyngsur. Carlsson hade sådan enorm tur, han lyckades hoppa upp på land sekunden innan kanoten välte. Kunde det bli bättre nu? Som tur var, var inte vattnet så kallt i alla fall. Men efter ett par timmar i sura kläder och då ihållande regn, så kan nog även den bästa börja frysa. Vilket då hände oss naturligtvis också. Men vi kämpade vidare! Man kan väl sova i tält i bara skaljackan, utan en blöt sovsäck?!

Timmarna flöt på, vi paddlade vidare. Fors efter fors passerade vi, ibland fastnade vi mer och ibland mindre. Humöret var fortfarande på topp. Vi hade tre kanoter under resan och vi åkte alla med kanske fem till tio minuters mellanrum mellan varandra. Riktigt varför det blev så här vet jag inte, och nu i efterhand så var det inte så bra att vi delade upp det så heller. De gånger vi träffades på vid svåra forsar som någon av oss hade fastnat i så kunde man guida

varandra och säga var man skulle åka eller inte åka. Så här skulle vi egentligen ha gjort under hela resan, hjälpt varandra genom att åka mer tillsammans. Förresten, eftersom jag redan hade badat en gång så var jag ju rätt så blöt. Därför fick jag senare under dagen äran att hoppa i två gånger extra när kanoterna hade fastnat för att dra loss dem.

Klockan började närma sig fem på dagen och vi hade betat av många kilometer. Klockan blev sju och åtta, tillslut närmade den sig nio och vi hade paddlat i timmar. Det hade faktiskt slutat regna för ett par timmar sedan, men solen tittade inte fram för det. Ständiga moln och en bitande vind gjorde att vi som hade trillat i plurret började frysa ordentligt. Nu började de andra i och för sig också frysa eftersom deras saker också var rätt blöta. Sen dumt nog hade ingen med sig kläder för sådant dåligt väder. Så alla frös väldigt mycket, själv så skakade jag när jag stod stilla. Jag var faktiskt torr på överkroppen och ungefär sjuttio procent av benen var torra också. Men, något som aldrig torkade, var naturligtvis fötterna. Varför tog man inte gummistövlar? Det var nog det värsta, att eftersom jag frös om fötterna så kändes det på något sätt som om hela kroppen påverkades av detta. Vem visste då, att det skulle dröja närmare tio timmar till, tills jag skulle ta av mig mina blöta skor och strumpor... Varför jag inte bytte till torra kläder under dagen? Jo, det var ju naturligtvis för att alla mina kläder blev dyngsura när kanoten välte för ett par timmar sedan.

Runt klockan nio var alla slitna och hungriga. Vi hade inte ätit sedan lunchen klockan tolv ungefär. Vi hade ju mycket mat och dricka med oss, alla tänkte bara på det. Vi gick upp vid närmsta "landstigningsplats", som visade sig vara en gräsäng i det lilla pittoreska samhället Spången i norra Skåne. Vinden blåste hårt fortfarande, mitt eget tvåmannatält stod inte ens upp. Fyramannatältet vi hade funkade däremot utmärkt, så kvällen såg ut att bli räddad ändå. Jag skulle helt enkelt försöka sova i jacka och halvblöta byxor, på ett liggunderlag. Bara att bita ihop tänkte jag. Just det ja, vi var ju på en gräsäng också ja. Efter vi hade kickat igång grillen och rest tälten kommer två stycken tjurar! Brunstiga var de också! Vi blir rädda för dem, och inser att detta inte håller. Bäcklund hade förresten redan deserterat för en halvtimme sedan, han hade ringt sin far att komma och hämta honom. Han hade förresten bara gnällt under hela resan, kanske lika bra att han stack hem. Men, rädda som vi var för den svarta tjuren och hans bihang, insåg vi att detta inte höll för oss heller som sagt. Jag tror inte att min illröda jacka gjorde saken bättre heller! Vi var trötta, stelfrusna och stod där i vinden och halvmörkret. Själv hade jag lyckats klämma i mig lite mat under tiden vi gömde oss för tjurarna, eftersom jag hade vita bönor i tomatsås som inte behövde tillagas. De andra hade

redan som sagt tänt engångsgrillen, men de hann inte grilla något eftersom vi hade fullt upp med att gömma oss. Tjurarna var faktiskt riktigt nära oss och förhoppningsvis var de egentligen bara nyfikna, men vi blev rädda ändå.

Klockan var över tio på kvällen nu. Vi ville också hem. Vi ringde efter Bäcklund som stod och väntade på sin pappa. Vi beslöt oss för att lämna kanoterna på stället och åka tillbaka de åtta milen imorgon (se: idag) för att lämna tillbaka kanoterna till ägaren. Andy ringde sin mamma. Fyra andra åkte med Bäcklund. Jag kom i bilen med Andys mamma och hans syster, som tydligen skulle hitta bra. Han påpekade senare att ingen av dem ens kunde hitta ut från deras egen stad i princip. Detta visade sig sedan också vara sant. Vi ringde tydligen Andys mamma för skjuts klockan tio. De kom kvart i tolv på natten. Ytterligare väntan. Vi stod alltså och väntade en timme och fyrtiofem minuter. Det var en jäkla tid det tog alltså, för dem att köra cirka åtta mil, som det nog egentligen är från Åkarp till Spången. Av någon anledning körde de motorvägen som är ett par mils omväg, så det var nog rätt mycket mer än åtta mil de körde. Men jag ska inte vara negativ, det är ju ofantligt snällt av dem att överhuvudtaget komma och hämta oss sådär sent en fredag kväll!

På vägen hem i bilen så slumrade jag till lite då och då. Jag var trött sedan gårdagens festande, sliten, jättekall och allmänt öm i kroppen. Andy undrar om jag vill hoppa av i Lund för att sedan ta bussen hem till Södra Sandby, men det går inte hans mamma med på. Hon kör inte en meter extra utanför Åkarp, där de bor. Hon är helt enkelt för trött. Men, det är ju ändå förståeligt, och jag har ju ändå gratiskort så jag kan faktiskt åka hem kollektivt ända från Åkarp inser jag. De släpper av mig vid tågstationen och klockan är lite över ett på natten, femtio minuter tills tåget går. Ytterligare väntan, jag sitter och fryser som ett djur. Men, vad gör det, när jag ska sova i min alldeles egna varma säng när jag kommer hem!

Jag har fyra minuter på mig att gå till bussen när jag hoppat av tåget i Lund. Min vanliga otur inträffar sedan. Tåget är tre minuter sent. När jag hoppar av tåget springer jag allt vad jag kan mot min buss som ska avgå till Sandby om en minut. Den kör förbi mig framför ögonen. Det var nästan så jag fick lite tårar i ögonen efter en sådan minst sagt otursdag, och tro fan inte man missar allra sista bussen hem också. Trött och frusen inser jag att det kanske inte är så illa ändå, det kan väl inte bli värre än så här. Jag kommer på att min syster som bor i stan kanske är hemma, hon brukar ju vara det. Jag går mitt i natten cirka en halvtimme hem till

min syster. Men hon är inte hemma heller. Och jag har ingen mobiltelefon med mig heller, men tur är väl det, den hade kanske gått sönder när kanoten kapsejsade.

Till min förtvivlan inser jag att jag är fast i stan, med en mil hem. Och jag har världens tyngsta väska och världens blötaste fötter, är dock numera hundra procent torr på övriga delar av kroppen. Är väl bara att bita ihop igen antar jag. Får väl spendera natten i stan tänker jag. Fram med underlägget, det var ju trots allt torrt. Läger mig på gräset utanför syrrans lägenhet och försöker sova, klockan är exakt tre på natten. Man märker hur solen börja titta fram så smått, himlen börjar ljusna. Men inte är det varmt, jag fryser fortfarande som ett djur, och minsta vindpust får mig att skaka till. Jag får inte många minuters effektiv sovtid. När jag vaknade från min så kallade sömn så hade jag förresten fått något i ögat, det högra ögat svider och rinner fortfarande i skrivande stund hela tiden, och jag har ingen aning om vad det är. När klockan blir lite över fem på morgonen beslutar jag mig för att gå mot bussen som ska ta mig hem. Jag har ingen aning om när den går. Upptäcker den går klockan halv sju. Bara att fortsätta vänta, börjar ju bli van vid det vid detta lag. Håller på att somna under tiden jag väntar på bussen. Fryser. Kall. Sliten. Ont i axlarna. Ont i rumpan. Bussen kommer. Lycka. Är på väg hem. Håller på att somna på bussen hem också.

Bussen stannar, jag går de tio minuterna hem mot mitt hus, i mina dyngblöta skor och tunga packning. Av med skorna. Av med linserna. Lycka. Klockan är lite över sju på morgonen och jag ramlar som en fura ner i min säng och faller till sömns väldigt fort.

Klockan är nu fem på dagen och jag vaknade för två timmar sedan av telefonen. Är rätt tård, men okej. Antar att en kanothelg med tillhörande fem liter öl med polarna får bli en annan gång, kanske. Som tur är har man just så många goda vänner som gjorde dagen värd att genomgå!

Daniel, dagen efter, den 18/6-2005.